

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/2/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6725204038
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6725204038.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpená: Advokátska kancelária TRNKA s. r. o., so sídlom Námestie SNP 9448/26A, 960 01 Zvolen, IČO: 55 085 075, proti žalovanému: E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXX, XXX XX F. G., t. č. Ústav na výkon väzba Banská Bystrica, Komenského 7, Banská Bystrica, zastúpený: Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom Môťovská 497/2, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517 o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo dňa 3. novembra 2025, č. k.: 6C/51/2025 - 43, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

Konanie v prvej inštancii

1. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že:

„I. Súd nariaďuje toto neodkladné opatrenie:

Zakazuje žalovanému E. B., nar. XX.XX.XXXX priblížiť sa k žalobkyni A. B., nar. XX.XX.XXXX na vzdialenosť kratšiu ako 50 metrov s výnimkou spoločnej účasti žalovaného a žalobkyne na procesných úkonoch súdu, alebo na akýchkoľvek procesných úkonoch v trestnom konaní, alebo iných orgánov verejnej moci v priestoroch nimi určených na dobu vykonávania jednotlivých procesných úkonov.

II. Súd priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný uhradiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania.

III. Súd poučuje žalovaného ako stranu sporu, ktorej sa týmto neodkladným opatrením ukladá určitá povinnosť, že môže podať žalobu vo veci samej za účelom usporiadania vzájomných sporných práv a povinností vo vzťahu k žalobkyni. Stranami sporu vo veci samej budú tie subjekty, ktorým bude svedčiť aktívna a pasívna legitímácia z hľadiska uplatniteľného hmotného práva.“

2. Súd vychádzal z návrhu žalobkyne doručeného dňa 24.10.2025, ktorým sa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. h) CSP. Žalobkyňa uvádzala, že so žalovaným má spoločné maloleté deti a že dlhodobo čelila opakovanému psychickému a fyzickému násiliu, ponižovaniu, vyhrážkam a obmedzovaniu osobnej slobody, a to aj v prítomnosti detí. Opísala konkrétne incidenty fyzického napadnutia, žiarlivostné správanie, kontrolu jej pohybu a komunikácie, ako aj vyhrážky usmrtením jej osoby a jej najstaršej dcéry.

3. Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovaný bol od 03.10.2025 väzobne stíhaný v prípravnom trestnom konaní pre zločin týrania blízkej osoby, pričom poukazovala na reálnu obavu o svoj život a zdravie pre prípad jeho prepustenia z väzby. Svoje tvrdenia podporila lekáorskými správami, uzneseniami orgánov činných v trestnom konaní a zvukovými nahrávkami dokumentujúcimi vyhrážky a násilné správanie žalovaného.

4. Dodatočným podaním žalobkyňa upozornila na pokračujúci tlak na jej osobu a rodinu aj počas väzby žalovaného, vrátane údajného usmerňovania svedkov, čo podľa nej zvyšovalo naliehavosť potreby súdnej ochrany.

5. Súd pri rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 324 a nasl. CSP, najmä § 325 ods. 2 písm. h) CSP, a z ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Konštatoval, že účelom neodkladného opatrenia je bezodkladná ochrana ohrozených práv, pričom v tomto štádiu konania postačuje ich hodnoverné osvedčenie, nie úplné preukázanie.

6. Na základe obsahu návrhu, priložených listinných dôkazov a vlastnej lustrácie dospel súd k záveru, že žalobkyňa hodnoverne osvedčila existenciu nároku na ochranu svojej telesnej a duševnej integrity, ako aj potrebu okamžitej úpravy pomerov medzi stranami. Súd zdôraznil intenzitu, dlhodobosť a opakovanosť zásahov žalovaného do osobnostných práv žalobkyne a poukázal na to, že takéto konanie by každá osoba v postavení žalobkyne počítala ako závažnú ujmu.

7. Súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže bez jeho vydania by hrozil vážny a potenciálne nezvratný zásah do práv žalobkyne. Zákaz priblíženia sa žalovaného k žalobkyňi na vzdialenosť 50 metrov považoval za primeraný a legitímny zásah do práv žalovaného, sledujúci ochranu života, zdravia a ľudskej dôstojnosti žalobkyne.

8. Pokiaľ ide o ďalší procesný postup, súd uviedol, že neodkladným opatrením možno v zásade dosiahnuť aj trvalú úpravu pomerov medzi stranami, a preto žalobkyňi neuložil povinnosť podať žalobu vo veci samej. Zároveň však žalovaného poučil o jeho práve takúto žalobu podať, ak by považoval súdnu úpravu vzťahov za potrebnú. Týmto uznesením súd konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia skončil, pričom rozhodol aj o nároku žalobkyne na plnú náhradu trov konania.

Odvolaie žalovaného

9. Žalovaný podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie proti uzneseniu okresného súdu v rozsahu výroku I. (zákaz priblíženia) a výroku II. (trovy konania). Navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalobkyňu zaviazal na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj trov odvolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia. Eventuálne navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 ods. 1 CSP uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom žiadal priznať žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaný odvolanie odôvodnil tým, že vydaním uznesenia a konaním, ktoré mu predchádzalo, malo dôjsť k vadám v zmysle § 365 ods. 1 CSP, konkrétne namietal: že súd prvej inštancie nedostatočne zohľadnil stav v čase vydania uznesenia (s poukazom na § 329 ods. 2 CSP); že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP); že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

11. Uvádzal, že síce bol v čase odvolania aj vydania uznesenia vo väzbe a vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie sa nechcel a ani v budúcnosti sa nemal v úmysle stretávať so žalobkyňou, považoval však za nevyhnutné napadnúť závery súdu prvej inštancie ako nesprávne, arbitrárne a svojvoľné. Tvrdil, že súd podľa neho nekriticky prevzal tvrdenia žalobkyne, mechanicky ich vyhodnotil ako pravdivé a bez dôslednej verifikácie ich použil ako základ zásadného zásahu do jeho práv.

12. Namietal absenciu naliehavej potreby bezodkladnej úpravy pomerov. Zdôrazňoval, že podľa § 325 ods. 1 CSP bolo možné nariadiť neodkladné opatrenie iba pri potrebe bezodkladnej úpravy pomerov alebo pri obave ohrozenia exekúcie, pričom podľa jeho názoru takáto potreba preukázaná nebola, najmä nie v čase rozhodovania. Tvrdil, že jeho väzobné stíhanie objektívne vylučovalo, aby mohol žalobkyňu bezprostredne ohrozovať, a preto záver o „nutnosti“ zákazu priblíženia označil za nelogický a nepodložený skutkovým stavom. Vytýkal, že súd odôvodnenie založil len na rekapitulácii tvrdení žalobkyne a nezaoberal sa tým, či pri jeho väzbe existovalo ešte reálne riziko škodlivého následku.

13. Ďalej namietal osvedčenie protiprávneho konania a odkázal na prezumpciu neviny. Osobitne namietal formulácie súdu, podľa ktorých mal súd „osvedčené“, že sa žalovaný dopúšťal protiprávneho konania spočívajúceho v dlhodobom psychickom a fyzickom utrpení žalobkyne. Argumentoval, že takéto konštatovanie bez dôsledného preverenia tvrdení žalobkyne bolo podľa neho neprípustné a odporovalo princípom trestného konania, najmä zásade in dubio pro reo, pričom sa opieral o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/58/2014. Súčasne tvrdil, že v prebiehajúcom trestnom konaní sa tvrdenia žalobkyne už mali ukazovať ako nepravdivé a vyfabulované a poukazoval na to, že súd mal zamietnuť návrh na rozšírenie dôvodov väzby ako nedôvodný, bez podania odvolania zo strany prokurátora. Z toho vyvodzoval, že žalobkyňa bola podľa neho nedôveryhodná a súd prvej inštancie sa mal s týmto kontextom vysporiadať.

14. Vzniesol aj námietku proporcionality a účelnosti – „duplicitné“ opatrenie popri väzbe. Argumentoval, že zásah do jeho práv mal spĺňať požiadavku proporcionality a mal byť minimálny a nevyhnutný. Tvrdil, že vzhľadom na jeho väzbu súd mal skúmať, či existoval miernejší prostriedok, či bolo opatrenie účelné a spôsobilé sledovať legitímny cieľ, a či zásah nebol nad nevyhnutnú mieru. Namietal, že neodkladné opatrenie v skutočnosti neriešilo aktuálne riziko, iba duplikovalo účinky väzobného režimu, ktorý bol z pohľadu ochrany žalobkyne podľa neho intenzívnejší. Z toho vyvodzoval, že opatrenie nebolo spôsobilé dosiahnuť účel CSP v situácii, keď už existovala iná právna ochrana.

15. Poukazoval aj na neaktuálnosť hrozby a „všeobecné“ odôvodnenie. Tvrdil, že neodkladné opatrenie malo reagovať na aktuálnu, bezprostrednú a trvajúcu hrozbu, pričom súd podľa neho vychádzal prevažne z opisov starších incidentov a zo samotnej existencie trestného stíhania, ktorá však podľa neho nemohla automaticky zakladať dôvodnosť neodkladného opatrenia. Namietal, že odôvodnenie uznesenia bolo sčasti všeobecné, listiny boli prevzaté bez kritického hodnotenia, nebolo vysvetlené, ako súd zvažoval proporcionality, a nebolo presvedčivo zdôvodnené ani tvrdenie súdu, že neodkladným opatrením bolo možné dosiahnuť „trvalú úpravu pomerov“, hoci opatrenie malo dočasný charakter.

16. Tiež namietal neprimeraný rozsah ochrany žalobkyne. Uvádza, že súd prvej inštancie ho obmedzil neprimerane a nad nevyhnutný rozsah, pričom ochranu žalobkyne poskytol podľa jeho názoru neodôvodnene široko na úkor žalovaného a len na základe „mimoriadne subjektívnych“ tvrdení žalobkyne bez opory v primeranom skutkovom a dôkaznom základe.

17. Nakoniec uviedol, že argumentácia uznesenia neobstála z hľadiska dostatočnosti a právnej istoty, a preto žiadal, aby odvolací súd rozhodol podľa jeho odvolacieho petitu, teda zmenil uznesenie a návrh zamietol (s priznaním trov v jeho prospech), prípadne uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu

18. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne. Uviedla, že súd prvej inštancie ju vyzval na vyjadrenie v určenej lehote a ona uznesenie považuje za správne, zákonné a spravodlivé, zatiaľ čo odvolanie žalovaného hodnotila ako nedôvodné v celom rozsahu.

19. Žalobkyňa konštatovala, že rozhodnutie okresného súdu bolo podľa nej vecne aj právne správne, keďže súd nariadil neodkladné opatrenie v znení výrokovej časti uznesenia. Zdôraznila, že jej návrh bol odôvodnený dostatočne a že súd prvej inštancie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami vysporiadal.

20. K potrebe bezodkladnej úpravy pomerov napriek väzbe žalovaného uviedla, že kľúčovou odvolacou námietkou žalovaného je, že jeho väzobné stíhanie vylučovalo potrebu neodkladnej úpravy pomerov. Uviedla, že samotná väzba nebola dôvodom na zamietnutie návrhu na neodkladné opatrenie, pretože väzba a neodkladné opatrenie sledovali odlišný účel.

21. Účel väzby v trestnom konaní podľa nej spočíva v zabezpečení priebehu trestného stíhania a v zabránení naplneniu väzobných dôvodov.

22. Účel neodkladného opatrenia videla v rýchlej súkromnoprávnej úprave pomerov medzi stranami a v poskytnutí ochrany ohrozenej osobe.

23. Žalobkyňa poukázala na to, že neodkladné opatrenie nevyžadovalo, aby hrozba pôsobila „práve tu a teraz“, ale aby bola daná potreba bezodkladne upraviť pomery. Pri domácom násilí podľa nej išlo typicky o opakované a dlhodobé konanie, pričom riziko eskalácie po prípadnom prepustení bolo zvýšené. Zároveň zdôraznila, že nemala možnosť ovplyvniť, či žalovaný zostane vo väzbe alebo bude prepustený, keďže väzba podliehala prieskumu príslušných orgánov.

24. V tejto súvislosti argumentovala, že skutočnosť, že žalovaný bol vo väzbe, nevyklúčovala dôvodnosť opatrenia, ale ju naopak posilňovala, keďže opatrenie malo preventívne pokrývať aj obdobie po prípadnom prepustení. Ako príklad uviedla rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 21C/14/2020 z 21.05.2020, v ktorom mal súd nariadiť obdobné opatrenie aj pri väzobne stíhanom žalovanom, práve pre potrebu predísť rizikám po prepustení a preto, že samotná informácia o prepustení neposkytovala dostatočnú záruku ochrany.

25. Odkázala na pozitívne záväzky štátu a judikatúru ESĽP. Žalobkyňa podporila potrebu ochrany aj poukazom na pozitívny záväzok Slovenskej republiky aktívne chrániť obeť pred reálnym rizikom budúceho násillia. Tvrdila, že tento záver vyplýval z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, pričom príkladom uviedla veci Hajduová proti Slovensku a Opuz proti Turecku. Z toho vyvodzovala, že argument žalovaného o tom, že väzba mu bránila priblížiť sa k nej, bol podľa nej iba formálny a nebral do úvahy širšie súvislosti ochrany obetí.

26. Reagovala na tvrdenia žalovaného o „nepravdivosti“ jej výpovedí v trestnom konaní. Odmietla tvrdenie žalovaného, že sa jej tvrdenia v trestnom konaní ukázali ako nepravdivé. Uviedla, že žalovaný

zavádzajúco vytrhol z kontextu skutočnosť, že väzba nebola rozšírená o tzv. kolúzny dôvod. Zdôraznila, že nevyhovenie návrhu na rozšírenie dôvodov väzby neznamenalo, že jej skutkové tvrdenia neboli pravdivé. Argumentovala aj tým, že ak by žalovaný mal pravdu, väzobné dôvody by sa oslabovali a viedlo by to k jeho prepusteniu, čo sa doposiaľ nestalo; aj to podľa nej podporovalo záver, že väzobné trestné stíhanie žalovaného bolo dôvodné.

27. K otázke proporcionality zásahu uviedla, že okresný súd poskytol potrebnú ochranu a pritom rešpektoval základné práva žalovaného. Poukazovala na to, že vzhľadom na väzobné stíhanie žalovaného bol zásah do jeho práv v praxi minimálny, zatiaľ čo neodkladné opatrenie významne posilňovalo ochranu žalobkyne aj pre prípad budúceho prepustenia žalovaného.

28. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 03.11.2025, č. k. 6C/51/2025-43. Zároveň žiadala, aby žalovaný bol zaviazaný na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, s tým, že ich výška mala byť určená rozhodnutím súdu prvej inštancie po právoplatnosti.

29. Právne posúdenie odvolacím súdom

30. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP a uznesenie okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

31. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32. Odvolací súd preskúmal uznesenie okresného súdu, v rozsahu dôvodov uplatnených v odvolaní žalovaného a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil rozhodujúce okolnosti a vec právne posúdil. Žalobkyňa hodnoverne osvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov a existenciu dôvodného podozrenia z ohrozenia svojej telesnej a psychickej integrity. Neodkladné opatrenie bolo nariadené v primeranom rozsahu a súd prvej inštancie nepochybil ani v rozhodnutí o trovách konania. Keďže ide o závislé výroky, rozhodnutie odvolací súd potvrdil ako celok.

33. Odvolací súd po preskúmaní vec v rozsahu podaného odvolania, viazaný uplatnenými odvolacími dôvodmi, ako aj po oboznámení sa s vyjadrením žalobkyne k odvolaniu, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie zákonnosti a vecnej správnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bol žalovanému uložený zákaz priblíženia sa k žalobkyňi na vzdialenosť kratšiu ako 50 metrov podľa § 325 ods. 2 písm. h) Civilného sporového poriadku, ako aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd sa zamerlal predovšetkým na preskúmanie námietok žalovaného smerujúcich k absencii potreby bezodkladnej úpravy pomerov, k nesprávnym skutkovým zisteniam, k údajnému porušeniu zásady prezumpcie neviny a k neprimeranosti zásahu do jeho práv.

34. K námietke absencie potreby bezodkladnej úpravy pomerov odvolací súd uvádza. Žalovaný v odvolaní namietal, že v čase vydania napadnutého uznesenia bol vo väzbe, a preto objektívne nemohlo dochádzať k bezprostrednému ohrozeniu žalobkyne, čo podľa jeho názoru vylučovalo splnenie podmienok § 325 ods. 1 CSP.

35. Odvolací súd sa s touto argumentáciou nestotožnil. Podmienka „potreby bezodkladne upraviť pomery“ nepredpokladá existenciu okamžite prebiehajúceho útoku, ale vyžaduje existenciu reálneho a predvídateľného rizika, že bez zásahu súdu by mohlo dôjsť k závažnému zásahu do práv chránenej osoby. Neodkladné opatrenie plní nielen reparačnú, ale najmä preventívnu funkciu.

36. V danom prípade súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového základu, podľa ktorého bolo správanie žalovaného dlhodobé, opakované a eskalujúce, pričom väzba žalovaného predstavovala len dočasný stav, ktorého trvanie žalobkyňa nemohla nijako ovplyvniť. Odvolací súd sa stotožnil so záverom, že práve v situácii domáceho násillia je legitímne a opodstatnené, aby súd poskytol ochranu aj s ohľadom na obdobie po možnom prepustení žalovaného z väzby, keďže riziko opätovného kontaktu a eskalácie násillia je objektívne zvýšené.

37. Argument žalovaného, že väzba sama osebe poskytovala žalobkyňi dostatočnú ochranu, neobstál, keďže väzba a neodkladné opatrenie sledujú odlišné ciele – väzba slúži na zabezpečenie účelu trestného konania, zatiaľ čo neodkladné opatrenie poskytuje súkromnoprávnu ochranu osobnostným právam ohrozenej osoby.

38. K námietke nesprávnych skutkových zistení a „nekritického“ hodnotenia tvrdení žalobkyne. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie mechanicky prevzal tvrdenia žalobkyne bez ich verifikácie a bez vykonania dokazovania dospel k záveru o jeho protiprávnom konaní.

39. Odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní o neodkladnom opatrení sa neuplatňuje štandard úplného dokazovania typický pre rozhodovanie vo veci samej. Zákon vyžaduje hodnoverné osvedčenie rozhodujúcich skutočností, nie ich nepochybné preukázanie. Súd prvej inštancie svoje závery neoprel výlučne o subjektívne tvrdenia žalobkyne, ale o celý komplex podkladov, vrátane lekárskeho správ, listín z trestného konania a skutočnosti, že žalovaný bol väzobne stíhaný pre závažnú násilnú trestnú činnosť páchanú na blízkej osobe.

40. Záver o osvedčení ohrozenia telesnej a duševnej integrity žalobkyne preto nemožno považovať za svojvoľný ani arbitrárny. Súd prvej inštancie neprekročil rámec posudzovania primeraný povahe konania o neodkladnom opatrení.

41. K námietke porušenia zásady prezumpcie neviny a in dubio pro reo. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie porušil zásadu prezumpcie neviny a zásadu in dubio pro reo, keď vychádzal z tvrdení o jeho protiprávnom konaní.

42. Odvolací súd považuje túto námietku za právne irelevantnú. Zásada prezumpcie neviny a zásada in dubio pro reo sú základnými princípmi trestného konania, ktorých účelom je ochrana obvineného pred odsúdením bez preukázania viny. V prejednávanej veci však súd nerozhodoval o vine ani trestnej zodpovednosti žalovaného, ale o potrebe poskytnúť dočasnú ochranu žalobkyne pred ohrozením jej základných práv.

43. Aplikácia týchto trestnoprávných zásad na civilnoprávny inštitút neodkladného opatrenia by viedla k popretiu jeho ochranného a preventívneho účelu. Súd prvej inštancie nevyslovil vinu žalovaného, ale vyhodnotil mieru rizika na základe osvedčených skutočností, čo je postúp plne súladný s CSP.

44. K námietke neprimeranosti a disproporcie zásahu do práv žalovaného. Žalovaný ďalej namietal, že uložený zákaz priblíženia predstavoval neprimeraný zásah do jeho práv a že súd neskúmal miernejšie prostriedky.

45. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa otázkou proporcionality zaoberal a jeho závery sú presvedčivé. Uložené obmedzenie sledovalo legitímny cieľ ochrany života, zdravia a ľudskej dôstojnosti žalobkyne, bolo vhodné na dosiahnutie tohto cieľa, nevyhnutné vzhľadom na povahu a intenzitu osvedčeného rizika a zároveň primerané, keďže nešlo o absolútny zákaz kontaktu, ale o zákaz priblíženia s výslovne stanovenými výnimkami.

46. Odvolací súd navyše poukazuje na to, že v čase rozhodovania bol faktický zásah do práv žalovaného v dôsledku jeho väzby minimálny, zatiaľ čo význam opatrenia pre právnu istotu a ochranu žalobkyne bol zásadný, najmä do budúcnosti.

47. K námietke neaktuálnosti skutkových okolností. Napokon žalovaný namietal, že súd vychádzal zo starších incidentov, ktoré nemali vypovedaciu hodnotu o aktuálnej hrozbe.

48. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní rizika domáceho a partnerského násillia majú práve minulé prejavy násillia zásadný význam ako indikátor budúceho správania. Požiadavka, aby súd čakal na nový incident po prepustení žalovaného z väzby, by bola v rozpore s preventívnou funkciou neodkladných opatrení a s povinnosťou súdov poskytovať účinnú ochranu ohrozeným osobám.

49. Po komplexnom preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil rozhodujúce skutočnosti, aplikoval relevantné ustanovenia Civilného sporového poriadku ústavne konformným spôsobom a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie námietky žalovaného smerovali prevažne k nesprávnemu chápaniu účelu a povahy neodkladného opatrenia a neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého uznesenia. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a v súlade so zákonom.

Rozhodnutie o trovách konania

50. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyne v odvolacom konaní podľa obsahu spisu vznikli trovy konania a tieto žiadala aj priznať. Pretože ide o konečné rozhodnutie, odvolací súd žalobkyne priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

51. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.